

РЕШЕНИЕ

№ 37

гр. Бургас, 09.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Светла М. Цолова

Членове: Даниел Н. Марков
Яница С. Събева Ченалова

при участието на секретаря Петя Ефт. Помакова
в присъствието на прокурора Й. Цв. Д. Т.
като разгледа докладваното от Светла М. Цолова Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20242000600040 по описа за 2024 година

С присъда №68 от 19.12.2023г. по НОХД №1118/2023г. Бургаският окръжен съд признал подс. М. И. Х. за виновен в това, че на 27.07.2017 г. за времето от 02:52ч. до 12:20ч., в к. к. “Слънчев бряг“, община Несебър, в гр. Несебър и в гр. Бургас, при условията на продължавано престъпление, в съучастие като извършител с Л. Л. Ф., използвал платежен инструмент – банкова карта /дебитна карта VISA/, №4106510030046497, издадена от банка „Spare Bank 1 SR Bank“ в Норвегия, и данни от нея – ПИН код, без съгласието на титуляра й К. Б. С. /К. В. S./, като извършил четиридесет и девет броя трансакции /теглени от ATM и плащане чрез ПОС, подробно описани в присъдата/ с общ размер на сумата 6911,44 лева, като деянието не съставлява по-тежко престъпление, поради което и на основание чл.249, ал. 1, вр. чл.26, ал.1, вр. чл.20, ал.2 и чл.58а вр. с чл.54 от НК му наложил наказания лишаване от свобода за срок от една година и шест месеца и глоба в размер на 3000 лева. На основание чл.66, ал.1 от НК отложил изгърпяването на наложеното наказание лишаване от свобода за изпитателен срок от четири години.

Със същата присъда първоинстанционният съд признал подс. Л. Л. Ф. за виновен в това, че на 27.07.2017 г. за времето от 02:52ч. до 12:20ч., в к. к. “Слънчев бряг“, община Несебър, в гр. Несебър и в гр. Бургас, при условията на продължавано престъпление, в съучастие като извършител с М. И. Х. използвал платежен инструмент – банкова карта /дебитна карта VISA/, №4106510030046497, издадена от банка „Spare Bank 1 SR Bank“ в Норвегия, и данни от нея – ПИН код, без съгласието на титуляра й К. Б. С. /К. В. S./, като

извършил четиридесет и девет броя трансакции /теглени от АТМ и плащане чрез ПОС, подробно описани в присъдата/ с общ размер на сумата 6 911,44 лева, като деянието не съставлява по-тежко престъпление, поради което и на основание чл.249, ал. 1, вр. чл.26, ал.1, вр. чл.20, ал.2 и чл.58а вр. с чл.54 от НК му наложил наказанието лишаване от свобода за срок от една година и шест месеца и глоба в размер на 3000 лева. На основание чл.66, ал.1 от НК отложил изтърпяването на наложеното наказание лишаване от свобода за изпитателен срок от четири години.

Осъдил подсъдимите Л. Л. Ф. и М. И. Х. да заплатят по сметка на ОД на МВР Бургас общо сумата 1063,24 лева, представляваща направени разноски на досъдебното производство, както и общо сумата 67,50 лева по сметка на Окръжен съд – Бургас, представляваща направени разноски в съдебната фаза.

Постановената присъда е обжалвана от упълномощения защитник на подс. М. И. Х. с оплаквания за явна несправедливост на наложените наказания. Защитникът изтъква като смекчаващи отговорността обстоятелства направените от подзащитния му в двете фази на процеса признания на фактите относно извършеното деяние, оказаното от обвиняемия съдействие на разследването за разкриване на обективната истина, проявеното добросъвестно процесуално поведение, включително в хода на съдебното производство, като подсъдимият е допринесъл за неговото срочно приключване, въпреки трудовата му ангажираност в Република Германия. Акцентира на липсата на минала съдимост и на други криминални прояви на подсъдимия, което указва, че у него не са изградени престъпни навици. Счита, че при отчитане на тези обстоятелства първоинстанционният е следвало да наложи на подсъдимия наказание лишаване от свобода при условията на чл.55, ал.1, т.1 от НК, както и да не налага кумулативната санкция глоба съгласно чл.55, ал.3 от НК. Моли въззивният съд на основание чл.337, ал.1, т.1 от НПК да измени обжалваната присъда, като намали наложеното наказание лишаване от свобода до минималния размер, както и да не налага кумулативно предвиденото наказание глоба поради дезинтересираността на пострадалия, алтернативно – да бъде намалено наказанието глоба съгласно чл.47, ал.1 от НК.

Въззивна жалба срещу първоинстанционната присъда е подал и упълномощеният защитник на подс. Л. Л. Ф. с доводи за явна несправедливост на наложените наказания. Отбелязва, че производството пред първата инстанция е проведено по реда на Глава 27, в частност по чл.371, т.2 от НПК, като подс. Ф. признал изцяло фактите и обстоятелствата, описани в обстоятелствената част на обвинителния акт. Изтъква, че подсъдимият е сторил това с желанието наказателното производство да приключи в разумни срокове и да не бъде протакан процеса, като изразил съгласие да не се събират доказателства и делото да се разгледа по реда на съкратеното съдебно следствие. На следващо място изтъква, че подсъдимият изказал съжаление за случилото се и се разкаял, което първоинстанционният съд приел като искрено. Счита, че съдът не е отчел голямата

продължителност на водения наказателен процес и неговото забавяне, което не е било по вина на подсъдимия. Подчертава, че практиката на ВКС е категорична, че това обстоятелство следва да се цени като изключително смекчаващо вината при определяне на наказанието, което съдът не направил. Моли въззивният съд да измени първоинстанционната присъда, като намали наложеното на подс. Ф. наказание лишаване от свобода на една година съгласно чл.58а, ал.4 вр. чл.55, ал.1, т.1 от НК, да намали изпитателния срок на три години и да не налага на основание чл.55, ал.3 от НК кумулативно предвиденото наказание глоба.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция представителят на Апелативна прокуратура – Бургас заяви, че въззивните жалби на защитниците на подсъдимите М. И. Х. и Л. Л. Ф. са неоснователни. Счита, че в хода на проведеното съкратено съдебно следствие по глава 27 от НПК, в хипотезата на чл.371, т.2 от НПК, не са допуснати съществени процесуални нарушения. Солидаризира се със заключението на първоинстанционния съд, че основното наказание лишаване от свобода следва да бъде определено при превес на смекчаващи вината обстоятелства, каквито са чистото съдебно минало на подсъдимите, трудовата им ангажираност, проявеното критичното отношение към деянието и продължителния период на разследване – над шест години. Споделя също изводите на съда, че като отегчаващо обстоятелство следва да се отчете престъпната упоритост, с която е извършено деянието, изразяваща се в ползването на платежния инструмент общо 49 пъти в рамките на едно денонощие. Приема за обоснован и законосъобразен извода на първоинстанционния съд, че са налице основанията за приложение на условното осъждане по чл.66, ал.1 от НК - наказанието лишаване от свобода е за срок от една година и шест месеца и подсъдимите са неосъждани. Категорично се противопостави на исканията на защитниците за определяне на наказанието лишаване от свобода при условията на чл.55 от НК. В тази връзка изтъкна, че разглежданото престъпление по чл.249, ал.1 от НК е такова на просто извършване и когато с него са причинени щети, същите се ценят като отегчаващо вината обстоятелство при индивидуализацията на наказанието и обосновават по-висока степен на обществена опасност на деянието. Обръща внимание, че по настоящото дело престъпното деяние е осъществено като продължавано по смисъла на чл.26, ал.1 от НК, като подсъдимите са използвали 49 пъти чуждия платежен инструмент без съгласието на титуляра му с намерение да го ощетят и действително са го ощетили. Характеризира степента на обществена опасност на конкретното престъпление като висока, като я аргументира с големия брой на извършените с чуждата банкова карта трансакции – 49 броя, с общия размер на изразходваните парични суми от чуждата банкова сметка чрез използването на процесната дебитна карта, както и невъзстановяването на пълния размер на причинените с деянието имуществени вреди. Намира, че размерът на кумулативно предвиденото и наложено наказание глоба от 3000 лева е справедливо, тъй като се равнява на половината от общия размер на

изразходваната от чуждата банкова сметка сума. Предлага да се потвърди изцяло обжалваната присъда, като обоснована, законосъобразна и справедлива.

Упълномощеният защитник на подс. Л. Л. Ф. поддържа подадената въззивна жалба. Счита, че, макар и определено при превес на смекчаващи вината обстоятелства, наложеното наказание лишаване от свобода за срок от една година и шест месеца се явява завишено по размер. За такова намира и наложеното на подсъдимия кумулативно предвидено наказание глоба в размер на 3000 лева. Изразява позиция, че целите на индивидуалната и генералната превенция ще бъдат постигнати и в случай, че спрямо подс. Ф. бъде наложено наказание една година лишаване от свобода, чието изтърпяване да бъде отложено на основание чл.66, ал.1 от НК за изпитателен срок от три години. Въпреки, че защитникът не се позова изрично на нормата на чл.55, ал.1, т.1 от НК и не поиска изрично признаване съществуването на многобройни и/или изключителни смекчаващи вината обстоятелства, предвид претенцията му за определяне на основното наказание лишаване от свобода в размер на една година и неналагане на кумулативно предвиденото по-леко наказание глоба, следва да се приеме, че той иска индивидуализация на наказанието лишаване от свобода при условията на чл.58а, ал.4 вр. чл.55, ал.1, т.1 от НК, тоест под една година и четири месеца лишаване от свобода, какъвто е минималният възможен размер на наказанието лишаване от свобода при съкратено съдебно следствие в хипотезата на чл.371, т.2 от НПК за престъплението по чл.249, ал.1 от НК при условията на чл.54 от НК. Като се позова на мотивите, изложени в допълнението към въззивната му жалба, помоли въззивният съд да ревизира първоинстанционната присъда, като намали размера на наложеното наказание лишаване от свобода на една година, намали изпитателния срок на три години и отмени кумулативно предвиденото и наложено наказание глоба от 3000 лева.

Упълномощеният защитник на подс. М. И. Х. поддържа въззивната жалба и моли за намаляване размера на наложеното наказание лишаване от свобода, което намира за завишено, както и за отмяна на кумулативно предвиденото и наложено наказание глоба. Счита, че и наказание лишаване от свобода в по-нисък от постановения размер от една година и шест месеца ще постигне целите на индивидуалната и генералната превенция. Изразява позиция, че наложеното в завишен размер наказание от една и година и шест месеца лишаване от свобода, както и наложеното по-леко наказание глоба от три хиляди лева не ще изиграят по-силен възпиращ ефект спрямо подсъдимия и спрямо останалите членове на обществото. Упреква първоинстанционния съд, че не е изложил мотиви по повод определения размер на наложеното на подс. М. наказание глоба. Смята, че наложената глоба от три хиляди лева не е съобразена с изискванията на чл.47, ал.1 от НК, в частност с имотното състояние на подсъдимия, който не притежава имоти както в България, така и в Германия, където живее на квартира. Претендира въззивният съд да намали размера на наложеното наказание лишаване от

свобода и да отмени наложеното наказание глоба.

Подсъдимите М. И. Х. и Л. Л. Ф., редовно призовани чрез техните защитници, не се явиха в съдебно заседание пред настоящата инстанция и не участваха лично в съдебните прения. Делото беше разгледано в тяхно отсъствие, тъй като същите не са намерени на посочените от тях адреси в гр. Бургас, а според защитниците им се намират в Германия, т. е. извън пределите на Република България, нямат искания да представят нови доказателства и са съгласни делото да се разгледа без личното им присъствие. При тези данни въззивният съд прие, че са налице процесуалните предпоставки, предвидени в чл.269, ал.3, т.4, б. „в“ от НПК за разглеждане на делото в отсъствие на подсъдимите Х. и Ф., чиито права на защита бяха гарантирани с явяването и участието на техните упълномощени защитници адв. Б. К. и адв. П. Д..

Въззивните жалби като подадени в петнадесетдневния преклузивен срок по чл.319, ал.1 от НПК от упълномощените защитници на подсъдимите, които имат право да оспорват постановената присъда, съгласно чл.318, ал.6 от НПК, са допустими.

Бургаският апелативен съд, след като се запозна с всички материали по настоящото наказателно производство, обсъди доказателствата, събрани на досъдебното производство и в съдебно заседание пред първата инстанция и провери атакуваната присъда по оплакванията на въззивниците и служебно изцяло, съгласно чл.314, ал.1 от НПК, направи извода, че и двете въззивни жалби са неоснователни.

Въззивният съд, действайки също като инстанция по фактите, съобразявайки оплакванията за несправедливост на наложените наказания и изпълнявайки задължението си за цялостна служебна проверка на атакувания съдебен акт, извърши собствена преценка на доказателствената съвкупност и въз основа на нея изгради изложената по-долу фактическа обстановка по спора, която съвпада с изнесената в обстоятелствената част на обвинителния акт и възприета от първата инстанция и не обосновава различни правни изводи относно разгледаното деяние и участието на подсъдимия в него. Анализирайки задълбочено и всеобхватно всички доказателствени източници, настоящата инстанция направи следните фактически констатации:

Подс. М. И. Х. е роден на **.**.**** г. в гр. Бургас, български гражданин, женен, с основно образование, понастоящем работи в Германия, неосъждан.

Подс. Л. Л. Ф. е роден на **.**.**** г. в гр. Несебър, женен, с основно образование, понастоящем работи като шофьор в Германия, неосъждан /реабилитиран по право/.

С одобрено от съда споразумение №241 от 20.12.2011 г. по НОХД №1030/2011 г. на Районен съд – Несебър подс. Ф. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.206, ал.1 от НК и на престъпление по

чл.194, ал.1 от НК, за които на основание чл.23, ал.1 от НК му е определено общо наказание лишаване от свобода за срок от шест месеца, чието изпълнение на основание чл.66, ал.1 от НК е отложено за изпитателен срок от три години, изтекъл на 20.12.2014г. За това осъждане е настъпила реабилитация по право на основание чл.86, ал.1, т.1 от НК.

Съгласно писмен трудов договор №003/01.07.2016 г., сключен между ЕТ „А.-О. И.“, представлявано от О. Х. И., в качеството му на работодател, и М. И. Х., в качеството на работник, работодателят възлага, а работникът приема да изпълнява при ЕТ „А.-О. И.“ длъжността шофьор на такси за срок до 31.08.2016г.

През мес. юли 2017 г. между ЕТ „А.-О. И.“, представлявано от О. Х. И. и подс. М. И. Х. не е имало сключен писмен трудов или друг договор, но подс. М. Х. управлявал таксиметровия автомобил „Шкода Октавия“ с рег. №* **** **, собственост на свид. О. И., по постигната между тях устна уговорка.

На 25.07.2017 г. свид. К. Б. С. / К. В. S./, гражданин на Кралство Норвегия, пристигнал в к. к. „Слънчев бряг“ като организиран турист с туристическа агенция „Туи“. Той бил настанен в хотел „Феникс“ в к. к. „Слънчев бряг“.

На 26.07.2017 г. свид. К. С. посетил с приятели дискотека „Викинг“, където консумирал голямо количество алкохол. След полунощ си тръгнал, ползвал такси за прибирането си в хотела и заплатил таксиметровата услуга с банкова дебитна карта с №4106510030046497, издадена от банка в Норвегия – „Spare Bank 1 SR Bank“.

На 27.07.2017 г. около 11,30 часа свид. С. се събудил в хотела и установил, че липсва дебитната му карта, а след извършена справка чрез електронно банкиране констатирал, че са осъществени голям брой трансакции без съгласието му. Сигнализирал незабавно банката – издател на картата и същата била блокирана.

Междувременно на 27.07.2017 г. в 06:21 часа било регистрирано плащане с дебитната банкова карта №4106510030046497 на свид. С., на ПОС №93976812 в обект бензиностанция „Шел“ в ж. к. „Меден рудник“, бл. №52, на стойност 92 лева. За това плащане в бензиностанция „Шел“ било получено уведомление от ЦКБ /т.1, л.64 от ДП/, че плащането не е извършено от действителния картодържател. ЦКБ посочила, че трансакцията е докладвана в системата VISA като измамна от банката издател на картата - „Spare Bank 1 SR Bank“.

Управителката на посочената бензиностанция М. Василева предала с протокол /т.1, л.66 от ДП/ диск със записи от камери за видеонаблюдение, на които били заснети две лица, придвижващи се с лек автомобил „Шкода Октавия“, рег. №* **** **, жълт на цвят, обозначен като таксиметров автомобил. Установен бил собственикът на автомобила – свид. О. И., който пояснил, че е регистриран като ЕТ „А. – О. И.“, с предмет на дейност –

таксиметрови превози. Свид. И. разказал, че е отдал въпросния таксиметров автомобил под наем за летния сезон на 2017г. на подс. М. Х., който го управлявал съгласно трудов договор / т.1, л.91 от ДП/. Установен бил и пътникът в таксиметровия автомобил – подс. Л. Ф..

При проведеното разследване било установено, че дебитната карта на пострадалия свид. С. била във владението на двамата подсъдими и при знание у тях за данни от нея – ПИН код, същата е била използвана, като са били извършени четиридесет и девет броя трансакции без знанието и съгласието на титуляра й К. С..

Двамата подсъдими са се придвижвали с таксиметров автомобил „Шкода Октавия“ с рег. №* **** **, управляван от подс. Х. от к.к. „Слънчев бряг“ през гр. Несебър до гр. Бургас, като в периода от 02:52 часа до 12:20 часа на 27.07.2017 г. те използвали процесната дебитна карта на пострадалия свид. К. С.. Извършили с картата следните трансакции:

На 27.07.2017 г. в 02:52 часа в к. к. „Слънчев бряг“, до магазин „Алдо Стадиум шоп“ чрез АТМ посредством дебитната карта на свид. К. С. е била изтеглена сума в размер на 400 лева;

На 27.07.2017 г. в 02:56 часа в гр. Несебър, на ул. „Струма“ №23, на АТМ №50615, собственост на „ЦКБ“, дебитната карта на свид. К. С. била използвана неуспешно, като чрез нея не били изтеглени пари;

На 27.07.2017 г. в 02:57 часа в гр. Несебър, на ул. „Струма“ №23, на АТМ №50615 дебитната карта на пострадалия свидетел отново била използвана неуспешно, като чрез нея не били изтеглени пари;

На 27.07.2017 г. в 03:26 часа в к. к. „Слънчев бряг“ на ПОС на „ПИБ“, ползван от „Ник. И. Ж“ ЕООД, чрез процесната дебитна карта на свид. К. С. е било извършено плащане на 100 лева от двамата подсъдими;

На 27.07.2017 г. в 03:27 часа в к. к. „Слънчев бряг“ на ПОС на „ПИБ“, ползван от „Ник. И. Ж“ ЕООД, отново е било извършено плащане чрез процесната дебитна карта на свид. К. С., този път на сумата 200 лева от двамата подсъдими;

На 27.07.2017 г. в 03:57 часа в к. к. „Слънчев бряг“ на ПОС терминал на „ПИБ“, ползван от фирма „Ник. И. Ж“ ЕООД, чрез процесната дебитна карта на свид. К. С. е било извършено плащане на сумата 600 лева;

На 27.07.2017 г. в 05:04 часа в гр. Ахелой, на бензиностанция „Лукойл“, на АТМ №AFI8217 на ПИБ, чрез процесната дебитна карта на свид. К. С. е било извършено теглене на сума в размер на 400 лева;

На 27.07.2017 г. в 05:05 часа в гр. Ахелой, на бензиностанция „Лукойл“, на АТМ №AFI8217 на ПИБ дебитната карта на свид. К. С. е била използвана неуспешно, като чрез нея не били изтеглени пари;

На 27.07.2017 г. в 05:06 часа в гр. Ахелой, на бензиностанция „Лукойл“, на АТМ №AFI8217 на ПИБ банковата карта на свид. К. С. е била използвана

неуспешно, като чрез нея не били изтеглени пари;

На 27.07.2017 г. в 05:30 часа в гр. Бургас, в магазин „Тришър“ на ПОС устройство е било извършено плащане на сума в размер на 113,32 лева с дебитната карта на пострадалия свид. К. С.;

На 27.07.2017 г. в 05:33 часа, в гр. Бургас, „клон Бургас“, на ПОС терминално устройство е била извършена трансакция на стойност 400 лева чрез дебитната карта на титуляра свид. К. С.;

На 27.07.2017 г. в 05:35 часа, в гр. Бургас, на ул. „Фердинандова“ №5 на АТМ №58009 на „Райфайзен банк“, дебитната карта на свид. К. С. е била използвана неуспешно;

На 27.07.2017 г. в 05:39 часа в гр. Бургас, на „Площад Гаров 11-13“ на ПОС терминално устройство, дебитната карта на свид. К. С. е била използвана неуспешно, като чрез нея не било извършено плащане;

На 27.07.2017 г. в 05:41 часа, в гр. Бургас, в магазин „Тришър“, на ПОС устройство е било извършено плащане на сумата 109,73 лева посредством банковата карта на свид. К. С.;

На 27.07.2017 г. в 05:51 часа в гр. Бургас, ж. к. „Меден Рудник“, зона А, №171, в супермаркет „Билла Бургас 3“ от АТМ №58308 на „Райфайзен банк“ е било извършено теглене на сумата 400 лева с дебитната карта на пострадалия свид. К. С.;

На 27.07.2017 г. в 05:53 часа в гр. Бургас, „РЦ 420“, на АТМ №061203 на „Експрес банк“ процесната дебитна карта е била използвана неуспешно, като чрез нея не били изтеглени пари;

На 27.07.2017 г. в 06:01 часа в гр. Бургас, в ж. к. „Меден Рудник“, бл. №294, на АТМ №51325 на „ЦКБ“, процесната дебитна карта е била използвана неуспешно от подсъдимите, като чрез нея не били изтеглени пари;

На 27.07.2017 г. в 06:15 часа в гр. Бургас, в ж. к. „Меден Рудник“, бл. №294 от АТМ №51325 на „ЦКБ“ е била изтеглена сума в размер на 400 лева посредством банковата карта на свид. К. С.;

На 27.07.2017 г. в 06:16 часа в гр. Бургас, ж. к. „Меден Рудник“, бл. №294, на АТМ №51325 на „ЦКБ“, банковата карта на свид. К. С. е била използвана неуспешно, като чрез нея не били изтеглени пари;

На 27.07.2017 г. в 06:21 часа в гр. Бургас, ж. к. „Меден Рудник“, на бензиностанция „Шел“ на ПОС устройство №93976812 на „ЦКБ“, е било извършено плащане в размер на сумата 92,00 лева с процесната банкова карта;

На 27.07.2017 г. в 06:29 часа в гр. Бургас, „Районен център 420“ от АТМ №061203 на „Експрес банк“ процесната дебитна карта е била използвана неуспешно, като чрез нея не били изтеглени пари;

На 27.07.2017 г. в 06:35 часа в гр. Бургас, „Районен център 420“, на АТМ № 061203 на „Експрес банк“ посредством дебитната карта VISA на

пострадалия свид. К. С. е била изтеглена сума от 400 лева от подсъдимите;

На 27.07.2017 г. в 06:36 часа в гр. Бургас, „Районен център 420“, на АТМ № 061203 на „Експрес банк“ дебитната карта на свид. К. С. е била използвана неуспешно, като чрез нея не били изтеглени пари;

На 27.07.2017 г. в 06:55 часа в гр. Бургас, ж. к. „Меден Рудник“, бл. №118, от АТМ №063422 на „Уникредит Булбанк“ посредством дебитната карта на пострадалия е била изтеглена сумата от 400 лева;

На 27.07.2017 г. в 06:55 часа в гр. Бургас, ж. к. „Меден Рудник“, бл. №118, на АТМ №063422 на „Уникредит Булбанк“ дебитната карта на свид. К. С. е била използвана неуспешно, като чрез нея не били изтеглени пари;

На 27.07.2017 г. в 07:10 часа в гр. Бургас, ж. к. „Меден Рудник“, в магазин „Анет 2“ ЕООД на ПОС устройство с процесната дебитна карта е било извършено плащане на сумата от 97,87 лева;

На 27.07.2017 г. в 07:13 часа в гр. Бургас, ж. к. „Меден Рудник“, в магазин „Анет 2“ ЕООД на ПОС устройство с дебитната карта на пострадалия е била заплатена сумата от 39,90 лева;

На 27.07.2017 г. в 07:14 часа в гр. Бургас, в ж. к. „Меден Рудник“, бл. №114 на терминално устройство, посредством банковата карта на пострадалия свид. К. С. е била изтеглена сумата от 400 лева;

На 27.07.2017 г. в 07:33 часа в гр. Бургас, „Районен център 420“ от АТМ №061203 на „Експрес банк“, посредством дебитната карта на пострадалия свид. К. С. била изтеглена сумата от 400 лева;

На 27.07.2017 г. в 07:53 часа в гр. Бургас, ж. к. „Меден Рудник“, зона А, №171, супермаркет „Билла Бургас 3“ от АТМ 01058308 на „Райфайзен банк“ чрез картата на пострадалия свид. К. С. е била изтеглена сумата от 400 лева;

На 27.07.2017 г. в 08:23 часа в гр. Бургас, ул. „Чаталджа“ №52, в търговски център „Екватор“ на АТМ № 01059007 на „Уникредит Булбанк“ процесната дебитна карта е била използвана неуспешно, като чрез нея не били изтеглени пари;

На 27.07.2017 г. в 08:31 часа в гр. Бургас, ул. „Чаталджа“ №2, на бензиностанция „Лукойл Ф 557“ на АТМ № 01062823 на банка „ЦКБ“ процесната дебитна карта е била използвана неуспешно, като чрез нея не били изтеглени пари;

На 27.07.2017 г. в 08:33 часа в гр. Бургас, на ул. „Чаталджа“ №2, „Лукойл Ф557“ на ПОС устройство №93956155 на „Райфайзенбанк“ посредством процесния платежен инструмент е било извършено плащане на сумата от 118 лева от подсъдимите;

На 27.07.2017 г. в 08:36 часа в гр. Бургас, кв. „Победа“, ул. „Чаталджа“ №10 на АТМ №01063909 на „Експрес банк“ процесният платежен инструмент на свид. К. С. е бил използван неуспешно, като чрез него не били изтеглени пари;

На 27.07.2017 г. в 08:51 часа в гр. Бургас, ул. „Янко Комитов“ №8А на АТМ 01057716 на „Уникредит Булбанк“ дебитната карта на пострадалия е била използвана неуспешно, като чрез нея не били изтеглени пари;

На 27.07.2017 г. в 08:59 часа в гр. Бургас, на ул. „Янко Комитов“ №8А, супермаркет „Кауфланд“ на ПОС №93966868 на „Уникредит Булбанк“ посредством процесната дебитна карта е била заплатена сумата от 149,96 лева от подсъдимите;

На 27.07.2017 г. в 09:02 часа в гр. Бургас, на ул. „Янко Комитов“ №8А, супермаркет „Кауфланд“ на АТМ 01057717 на „Уникредит Булбанк“, процесната банкова карта е била използвана неуспешно, като чрез нея не били изтеглени пари;

На 27.07.2017 г. в 09:14 часа в гр. Бургас, в МОЛ „Бургас Плаза“ на АТМ №AFI8025 на „ПИБ“ АД, процесната банкова карта е била използвана неуспешно, като чрез нея не били изтеглени пари;

На 27.07.2017 г. в 09:15 часа в гр. Бургас, в МОЛ „Бургас Плаза“ на АТМ №AFI8025, на „ПИБ“ АД отново процесната банкова карта е била използвана неуспешно, като чрез нея не били изтеглени пари;

На 27.07.2017 г. в 09:21 часа в гр. Бургас, на ул. „Транспортна“ №9, на АТМ 01066020 на „Банка Пиреос“ АД, дебитната карта на свид. К. С. е била използвана неуспешно, като чрез нея не били изтеглени пари;

На 27.07.2017 г. в 09:47 часа в гр. Бургас, ул. „Янко Комитов“ №6, в МОЛ „Галерия“, на АТМ №AFI8020 на банка „ПИБ“, процесната дебитна карта е била използвана от подсъдимите неуспешно, като чрез нея не били изтеглени пари;

На 27.07.2017 г. в 10:21 часа в град Бургас, на ул. „Янко Комитов“ №6, в търговски обект „Спорт вижън“, на ПОС устройство № 93920778 на „Експрес банк“, процесната дебитна карта е била използвана, като чрез нея е било извършено плащане на сумата 369,76 лева;

На 27.07.2017 г. в 10:37 часа, в гр. Бургас, на ул. „Янко Комитов“ №6, в търговски обект „Аидас Галерия“, на ПОС № 93901383 на „Уникредит Булбанк“, посредством процесния платежен инструмент е била заплатена сумата от 354,00 лева;

На 27.07.2017 г. в 11:01 часа в гр. Бургас, на ул. „Янко Комитов“ №6, на ПОС 93913967 на банка „Пиреос“ посредством дебитната карта на свид. К. С. е била заплатена сумата от 322,90 лева;

На 27.07.2017 г. в 11:10 часа в гр. Бургас, на ул. „Янко Комитов“ №6, на ПОС №93941130 на „Уникредит Булбанк“ посредством процесната дебитна карта VISA е било извършено плащане на сумата от 244 лева от подсъдимите;

На 27.07.2017 г. в 11:19 часа в гр. Бургас, на ул. „Янко Комитов“ №6 в МОЛ „Галерия“ на АТМ №AFI8020 на банка „ПИБ“, процесната дебитна карта е била използвана неуспешно, като чрез нея не били изтеглени пари;

На 27.07.2017 г. в 11:19 часа в гр. Бургас, на ул. „Янко Комитов“ №6 в МОЛ „Галерия“ на АТМ №AFI8020 на банка „ПИБ“ процесната дебитна карта отново била използвана неуспешно, като чрез нея не били изтеглени пари;

На 27.07.2017 г. в 12:19 часа в гр. Бургас, на бул. „Вл. Вазов“ №2, бензиностанция „Инспетрол“ на ПОС 93919521, процесната банкова карта на свид. К. С. била използвана неуспешно, като чрез нея не били изтеглени пари;

На 27.07.2017 г. в 12:20 часа в гр. Бургас, на бул. „Вл. Вазов“ №2, на бензиностанция „Инспетрол“ на ПОС 93919521, процесната дебитна карта е била използвана неуспешно, като чрез нея не било извършено плащане.

На 27.07.2017 г. около 11.30 часа свид. К. С. се събудил в хотела и установил, че му липсва дебитната карта. Чрез електронното си банкиране той установил, че били извършени множество трансакции с дебитната му карта и била изразходвана сума около 7711.44 лева.

Гореизложените фактически констатации въззивният съд направи въз основа на задълбочен анализ и собствена оценка на всички гласни, писмени и веществени доказателства и доказателствени средства, както и експертни заключения, събрани на досъдебното производство и подкрепящи самопризнанията на подсъдимите, дали основание за проведеното съкратено съдебно следствие в първата инстанция, като стриктно спази изискванията на чл.13, чл.14 и чл.107 ал.5 от НПК. Както вече се отбеляза, описаната по-горе фактическа обстановка не се различава от приетата в мотивите на първоинстанционната присъда. Направената от тази инстанция своя преценка на наличните доказателствени източници съвпада изцяло с тази на първия съд.

Двете съдебни инстанции еднозначно приеха, че фактическата обстановка по спора се установява по несъмнен начин от направеното от подсъдимите самопризнание и от доказателствата, събрани в досъдебното производство, които го подкрепят, приобщени са по реда на чл.372, ал.4 вр. чл.373, ал.2 от НПК в хода на първоинстанционното съдебно следствие и са въведени в процеса от:

- гласните доказателствени средства – показанията на разпитаните в хода на досъдебното производство свидетели К. С., О. Х. И. и И. Ж. Ж.;

- писмените доказателства – справка за съдимост на подс. М. Х. / т.1, л.94 от ДП/, справка за съдимост на подс. Л. Ф. /т.1, л.96 от ДП/, електронна разпечатка за движението по банковата сметка на К. С. /К. В. С./ в „Spare Bank 1“ в Норвегия за периода от 01:52 часа до 11:20 часа норвежко време на 27.07.2017 г. /т.1, л.16 -17 от ДП/, справка от „Райфайзенбанк“ ЕАД за равностойността на сумата 7711,44 норвежки крони към 27.07.2017 г., която е на стойност 1623,62 български лева, /т.1, л.56 от ДП/, удостоверение от ЦКБ, че извършена трансакция на ПОС терминал на фирма „Медпетрол“ ООД, с номер 93976812, находящ се в гр. Бургас, ж. к. „Меден рудник“ – Шел Бургас

е докладвана като измамна /т.1, л.64 от ДП/, копие от разписка за покупка за сумата 92 лева, платена при трансакция с номер 93976812, извършена на 27.07.2017 г., 06.21 часа, на ПОС терминал ШЕЛ Бургас Меден рудник с VISA карта № xxxx-xxxx-xxxx-6497, издадена от банка „Spare Bank 1“ на името на S./ К. В. /т.1, л.65 от ДП/, писмо-отговор от 08.09.2017 г. на УниКредит Булбанк с информация за извършените на 27.07.2017 г. с банкова карта №4106510030046497 пет трансакции на ATM устройства, обслужвани от банката /т.1, л.74 от ДП/, писмо-отговор на „Експрес банк“ изх. №3113-1/26.10.2017 г. ведно със заверено копие от електронна справка с информация за извършените на 27.07.2017 г. трансакции с банкова карта №4106510030046497 на ATM №061203 и ATM №01063909 /т.1, л.75 – 76 от ДП/, писмо-отговор на „Райфайзен банк“ изх. №8374/01.02.2018 г. с информация за извършените на 27.07.2017 г. трансакции с банкова карта №4106510030046497 на ATM №058009 и ATM №058308 /т.1, л.79 от ДП /, писмо-отговор на ПИБ изх. №20-4758/1 от 28.08.2017г. с информация за извършените на 27.07.2017 г. с банкова карта №4106510030046497 десет трансакции на ATM устройства, обслужвани от банката /т.1, 80 от ДП/, копие от договор за обслужване на разплащания с банкови карти на електронно терминално устройство ПОС между „ПИБ“ АД – клон Пловдив и „Ник. И.Ж.“ ЕООД /т.1, л.83-84 от ДП/, справка от Търговски регистър за „Ник. И.Ж.“ ЕООД /т.1, л.85 от ДП/, трудов договор №003/01.07.2016 г. между ЕТ „А. – О. И.“ и М. И. Х. /т.1, л.91-92 от ДП/, писмо – отговор изх. №141628/04.12.2020г. на ЦКБ АД /т.2, л.92 от ДП/, писмо-отговор изх.№12043/20.08.2021г. на „Борика“, съдържащо справка за трансакциите, извършени с процесната банкова карта и обработени в картовата система БОРИКА /т.3, л.2 от ДП/;

- веществените доказателства - девет броя оптични носители: 2бр. CD – R – „Verbatim“; 2бр. DVD - R „Verbatim“; 2бр. CD – R – „Omega“; 1бр. CD – R – „Maxel“; 1бр. CD – R – „hp“; 1бр. DVD - R „Sony“;

- заключенията на съдебните експертизи: заключение на техническа експертиза по Протокол №45 от 22.02.2018 г. /т.1, л.36-54 от ДП/, заключение на техническа експертиза по Протокол №190 от 28.08.2020 г. /т.2, л.25-62 от ДП/, заключение на техническа експертиза по Протокол №301 от 21.12.2020 г. /т.3, л.20-27 от ДП/.

Въззивният съд се присъедини към заключението на първостепенния, според което събраните и изброени по-горе доказателствени източници, оценени поотделно и в тяхната съвкупност, установяват по безспорен начин фактите, очертани в обстоятелствената част на обвинителния акт и признати от подсъдимите. Релевантните за решаване на делото обстоятелства – конкретния платежен инструмент и неговия титуляр, извършените с процесния платежен инструмент трансакции и техните автори, времето и мястото на осъществяване на всяка отделна трансакция, нейния вид и постигнат резултат, ATM-устройството и ПОС терминала, чрез които отделната трансакция е изпълнена и използваната за това банкова карта, размера на всяка една от изтеглените и платени парични суми и техния общ

размер, личността на пострадалото лице - са категорично установени от събраните в хода на разследването и на съкратеното съдебно следствие в първата инстанция доказателства чрез способите и по реда на НПК.

Съображенията, които първият съд е изложил относно доказаността на посочените обстоятелства и средствата за установяването им са достатъчни и позволяват на страните и на горните инстанции да проследят формирането на вътрешното убеждение на решаващия съд по фактите, включени в обхвата на чл.102 от НПК. Фактическите изводи са изградени въз основа на доказателствените факти, логически правилно изведени от гласните, писмените и веществените доказателства и доказателствени средства. При спазване на специалния процесуален ред по Глава 27 от НПК, в частност този по чл.371, т.2 от НПК, за приобщаване и проверка на доказателствата от досъдебното производство и след извършване на тяхната правилна оценка, първоинстанционният съд е достигнал до верни изводи от фактическа страна, а въззивният съд споделя дадената оценка за достатъчност, годност и достоверност на доказателствените материали.

По време на досъдебното производство са били събрани достатъчно доказателства за установяване извършването на престъплението – предмет на обвинението и съпричастността на подсъдимите към него. Самите те се признават за извършители на деянието. Пред първоинстанционния съд подсъдимите Х. и Ф. са признали всички факти, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, включително и тези, че на 27.07.2017г. те са имали фактическа власт върху процесната банкова карта, индивидуализирана в обвинителния акт; че са използвали същата без съгласието на нейния притежател, както и извършените с нея успешни и неуспешни трансакции, размерите на изтеглените и платени суми посредством картата, общия размер на тези суми, възлизащ на 6 911,44 лева, конкретните АТМ-устройства и ПОС - терминали, чрез които са използвали чуждата банкова карта. Изразили са ясно и недвусмислено съгласие съдът да не събира доказателства за фактите, съдържащи се в обвинителния акт, а да ги приеме за установени въз основа на събраните в досъдебното производство доказателствени материали и направеното от всеки от тях самопризнание по чл.371, т.2 от НПК.

Въззивната инстанция се съгласи с извода на първата за несъмнено доказано съвместно участие на двамата подсъдими в разгледаното посегателство, защото показанията на разпитаните в хода на досъдебното производство и поименно посочени по-горе свидетели, депозирани в досъдебната фаза и приобщени чрез тяхното прочитане в хода на съкратеното съдебно следствие по реда на чл.373, ал.2 вр. чл.372, ал.4 вр. чл.283 от НПК, документите, приложени като писмени доказателства, наличните по делото веществени доказателства – 9 броя оптични носители, три заключения на технически експертизи, преценени поотделно и във връзка помежду им, установяват категорично, че подсъдимите Х. и Ф. са извършили коментираното деяние.

Двете съдебни инстанции приеха показанията на разпитаните в досъдебното производство свидетели К. С., О. И. и И. Ж. за относими към предмета на доказване. Оценени в съвкупност с останалите доказателствени материали, те подкрепят отразените в обвинителния акт факти и обстоятелства, на които се основава обвинението и които очертават престъпното деяние на подсъдимите.

Показанията на пострадалия свид. К. С., гражданин на Норвегия, категорично установяват, че на инкриминираната дата 27.07.2017г., след 02.30 часа, в България, в к. к. „Слънчев бряг“ банковата му карта е останала във фактическата власт на две непознати за него лица в таксиметров автомобил, с който се придвижил от заведение, където бил консумирал голямо количество алкохол, до хотела, в който той бил отседнал за почивка на море. Според твърденията на същия свидетел той установил липсата на дебитната си карта около 11.30 часа, когато чрез приложението за електронно банкиране констатирал, че с картата му през същия ден били извършени множество трансакции, като от сметката му били изтеглени общо около 7711,44 лева. Свид. К. С. сигнализирал в обслужващата го банка в Норвегия за изчезването на дебитната му карта и за неправомерното ѝ използване, като процесната карта била блокирана. На разпита си, проведен в хода на досъдебното производство по искане за правна помощ на българската прокуратура, свид. К. С. заявил пред норвежките съдебни власти, че банката – издател на дебитната му карта е възстановила част от липсващите от сметката му парични средства, с изключение на сумата 1200 норвежки крони, удържана му като самоучастие в изчезването на картата и неправомерното изтегляне на парите. Тези показания заслужават пълна вяра и с основание са кредитирани от първоинстанционния съд, тъй като те напълно съвпадат с информацията, съдържаема в събраните по делото писмени доказателства и с изводите на трите заключения на техническата експертиза.

Обосновано съдът е дал оценка за достоверност на досъдебните показания на свид. О. И., който споделил, че в качеството си на ЕТ „А. – О. И.“ се занимавал с таксиметрова дейност, като за осъществяването ѝ използвал лек автомобил „Шкода Октавия“ с рег. № ** **** *. Свид. О. И. съобщил още, че през лятото на 2016 г. и 2017 г. е предоставил посочения автомобил на подс. М. Х., за да го ползва за извършването на таксиметрови услуги, като в тази връзка представил писмен договор, сключен между него и подс. Х. за 2016 г. Свид. И. заявил категорично, че в посочения таксиметров автомобил, негова собственост, нямало поставено ПОС терминално устройство за плащане на таксиметровите услуги с банкови карти. Потвърдил, че за периода мес. юни – мес. август 2017 г. между него и подс. Х. е имало само устно договаряне за ползването на въпросния таксиметров автомобил от подсъдимия, като не са съставили и не са подписвали приемо-предавателни протоколи досежно автомобила. В хода на разпита му на досъдебното производство по повод предявения му видеозапис от охранителна камера, монтирана на бензиностанция „Шел“ в ж. к. „Меден

рудник“ в гр. Бургас, свид. И. заявил, че разпознава на записа своя таксиметров автомобил, който спира на колонка за зареждане на гориво и който тогава е управляван от подс. М. Х.. Заявил също, че другият мъж, който бил в автомобила заедно с М. Х., бил непознат за него. Свид. И. съобщил още, че след призоваването му на 26.09.2017 г. в Четвърто РУ – Бургас, той се обадил по телефона на подс. Х., който му казал, че „ще се оправи и ще прати пари“, но без да му обяснява на кого и защо ще прати пари. Предвид констатирания синхрон между гласните доказателства, изведени от досъдебните показания на свид. И., и останалите налични по делото доказателствени източници – писмени, веществени и експертни заключения, първата инстанция правилно е скрепила с доверие обсъдените свидетелски показания.

Съдът е анализирал накратко и досъдебните показания на свид. И. Ж.. Макар и да не е посочил изрично дали им се доверява, явно е ценил като истинни само тази част от тях, в която свидетелят заявил, че има регистрирано търговско дружество – „Ник. И. Ж.“ ЕООД, чиято търговска дейност е извършването на таксиметров превоз с лек автомобил „Шкода Фабия“ с рег. № ** **** ** и че в този автомобил има поставен ПОС терминал за плащане с банкови карти съгласно сключен договор между неговото дружество и „ПИБ“ АД. Верни са и тези твърдения на свид. Ж., с които съобщил, че познава подс. Л. Ф. като негов колега, който през 2017 г. управлявал таксиметров автомобил „Опел Зафира, но не познавал подс. М. Х.. Свид. Ж. отрекъл колегата му Л. Ф. да е идвал в неговия таксиметров автомобил и да е използвал поставения в автомобила му ПОС терминал за плащания с банкова карта. Тези свидетелски показания не отговарят на обективната истина, тъй като се оборват от събраните по делото като писмени доказателства банкови документи, които удостоверяват извършени чрез ПОС терминала, предоставен с писмен договор на „Ник. И. Ж.“ ЕООД, три плащания с процесната дебитна карта, както следва: на 27.07.2017 г. в 03:26 часа плащане на сумата 100 лева, на 27.07.2017 г. в 03:27 часа плащане на сумата 200 лева и на 27.07.2017 г. в 03:57 часа плащане на сумата 600 лева.

Въззивният съд отреди централно място в доказателствения анализ на двете заключения на техническата експертиза - по Протокол №190 от 28.08.2020 г. /т.2, л.25-62 от ДП/ и по Протокол №301 от 21.12.2020 г. /т.3, л.20-27 от ДП/, като прецени тези заключения като достатъчно пълни, ясни и обосновани и не намери основание да се съмнява в тяхната правилност. Същите са изготвени от високо квалифициран експерт в областта на техниката / видеозаписите и лицевата идентификацията / - д-р П. М., в чиято професионална компетентност, добросъвестност и безпристрастност няма съмнение. Вещото лице е отговорило изчерпателно, пълно, категорично и убедително на всички поставени му въпроси. По тези съображения двете съдебни инстанции кредитираха посочените заключения. Те са в подкрепа на изводите относно авторството на разследваното престъпление.

При извършеното изследване на 9 броя оптични носители /DVD-R и CD-

R/, съдържащи записи от охранителни камери, монтирани на ATM устройства на следните банки: „Райфайзен банк“, „Уникредит Булбанк“, „Експрес банк“, „Сосиете женерал Експрес банк“ „ЦКБ“ и „ПИБ“, експертът не установил признаци на външна намеса /манипулации/ върху записаната информация. Видеофайловете от 8 броя оптични носители /DVD-R и CD-R/ са се заредили /са стартирали/ и са извлечени снимкови кадри на хартиен носител, представени и подредени в хронологичен ред заедно с хронологично описание на наблюдаваните събития в изследователската част на заключението.

Изследвайки обект №4 – DVD-R „Sony“, съдържащ снимков материал от охранителни камери на ATM с номера 061203 и 063909 на „Сосиете Женерал Експрес Банк“, вещото лице констатирало папка с наименование „АТМ ЛИДЛ Бургас 2017.07.27“ и папка с наименование „Бургас Победа 2017.07.27“, в които папки има видеофайлове, както и 1 бр. табличен файл тип „Exell“ и 1 бр. текстов файл тип „PDF“, които са онагледени със снимков материал в изследователската част на заключението.

При изследването на папка с наименование „АТМ ЛИДЛ Бургас 2017.07.27“ експертът установил, че в нея се намират 10 бр. видеофайлове, като при прегледа на същите констатирал и подробно възпроизвел в хронология действията на две лица от мъжки пол, с описано облекло */едното с тъмно яке, светли къси панталони и светла шапка с козирка на главата, другото с тъмна горница / анцуг / с три ленти отстрани на ръкавите и тъмна долница / анцунг с три светли /бели/ ленти, отстрани на крачолите и бял надпис „ЕА7“ отпред на левия крачол/* и някои характерни белези / татуировки по тялото и краиниците на единия мъж /, които били заснети от камера с наименование „(1) ATM out“ в периода от 05:53:31 ч. до 07:33:08 ч. на 27.07.2017г.; мъжете се придвижвали с жълт на цвят лек автомобил с последни две цифри и букви от регистрационния номер „49 КН“, слизали последователно от автомобила, всеки от тях извършвал действия с ATM устройството, използвайки малък тъмен предмет с правоъгълна форма, наподобяващ пластика /карта/, взимал от банкомата светли предмети с правоъгълна форма, които наподобявали банкноти, след което отново се връщал и качвал в автомобила, съответно през предната дясна врата – мъжът с татуировките, през предната лява врата – другият мъж.

В резултат на проведеното лицево-идентификационно изследване експертът формулирал становище, че може да се направи извод, че лицето на ф. к. 67 и ф. к. 69 /Извлечени кадри от оптичен носител DVD-R „Sony“, съдържащ записи от охр. камери на „АТМ ЛИДЛ Бургас“/ и на ф. к. 2.2 и ф. к. 2.3 /снимки от сравнителен материал/ вероятно е заснето едно и също лице, посочено като Л. Л. Ф..

Изследвайки обект №6 – CD-R „Verbatium“, вещото лице констатирало, че на него се съдържа снимков материал /цифрови изображения/ от охранителни камери на ATM на „ПИБ“, организиран в три папки с

наименования „8020“, „8025“ и „8217“. При изследването на цифровите изображения от всяка една от посочените три папки експертът установил, че изображенията са направени от камера, монтирана на банкоматно устройство, те са с вкопирани в кадър данни за дата, часово време, част от номер на карта, извършвани действия */поставяне на карта, старт и край на трансакция, въвеждане на ПИН код и др./*, наименование на банкоматното устройство и условен номер на камерата.

При прегледа на изображенията от папка „8020“, съобразявайки вкопираните в кадрите данни, вещото лице констатирало, че всички изображения са от дата 27.07.2017 г. за времето от 09:46:54 ч. до 09:47:41 ч. и от 11:18:28 ч. до 11:20:02 ч., като на изображенията са заснети две лица видимо от мъжки пол, от които едното е облечено със светла тениска и на главата си има шапка с козирка и именно това лице извършва операции */въвеждане на ПИН код/* с карта с номер 410651*****6497 на банкоматното устройство FIB08020 за времето от 09:46:54 ч. до 09:47:41 ч. и от 11:18:28 ч. до 11:20:02 ч. на 27.07.2017 г.

При прегледа на изображенията от папка „8025“, съобразявайки вкопираните в кадрите данни, експертът установил, всички изображения са от дата 27.07.2017 г. за времето от 09:13:54 ч. до 09:15:18 ч., като на изображенията е заснето лице от видимо мъжки пол, което е облечено със светла тениска и шапка с козирка на главата и извършва операции */въвеждане на ПИН код/* с карта с номер 410651*****6497 на банкоматното устройство FIB08025 за времето от 09:13:54 ч. до 09:15:18 ч. на 27.07.2017 г.

При прегледа на изображенията от папка „8217“, съобразявайки вкопираните в кадрите данни, вещото лице констатирало, че всички изображения са от дата 27.07.2017 г. за времето от 05:03:34 ч. до 05:07:03 ч., като на изображенията е заснет силует на лице от мъжки пол, което извършва операции */въвеждане на ПИН код/* с карта с номер 410651*****6497 на банкоматното устройство FIB088217 за времето от 05:03:34 ч. до 05:07:03 ч. на 27.07.2017 г.

След проведеното лицево-идентификационно изследване експертът приел, че може да се направи извод, че на ф. к. 113 */цифрово изображение от обект №6 – CD-R „Verbatim“, съдържащ снимки от охр. камера на банкомат на „ПИБ“ с наименование FIB08025/* и ф. к. 2.6 */снимка от сравнителен материал/* вероятно е заснето едно и също лице, посочено като Л. Л. Ф..

Изследвайки обект №1 – 2 бр. DVD-R „Verbatim“ със записи от охр. камери на „Райфайзен банк“, офис Бургас-4 и обект №2 CD-R „Omega“ със записи от охр. камери на „Уникредит Булбанк“, филиал Бургас – Меден Рудник“, експертът констатирал, че на записите от камерите / на 27.07.2017 г., от 05:34:44 ч. до 05:35:31 ч. и от 06:54:41 ч. до 06:56:12 ч. / се вижда лице от мъжки пол, облечено с тъмно яке, светли къси панталони и светла шапка с козирка на главата, което се доближава до банкомата, поставя в отвора малък

предмет с правоъгълна форма, наподобяващ банкова карта, започва да натиска бутоните на клавиатурата /въвежда ПИН код/, след което взима картата и си тръгва. При извършеното лицево-идентификационно изследване вещото лице установило, че поради недостатъчна резолюция на изображенията, отдалечеността и ъгъла на заснемане на камерата, извлечените от видеозаписите фотокопия се определят като негодни за лицева идентификация.

Изследвайки обект №3 – CD-R „Omega“ със снимков материал от вътрешни камери на АТМ с номера 01057716 и 01057717 на „Уникредит Булбанк“, експертът констатирал, че на записите от камерите / на 27.07.2017 г., от 08:50:16 ч. до 08:51:05 ч. / се виждат две лица от мъжки пол, като едното е облечено със светла тениска и шапка с козирка на главата и извършва операции /въвеждане на ПИН код/ с карта с номер 410651*****6497 на банкоматното устройство с наименование MN57716 за времето от 08:50:16 ч. до 08:51:05 ч. При извършеното лицево-идентификационно изследване вещото лице установило, че поради недостатъчна резолюция на изображенията и слабата им осветеност извлечените изображения се определят като годни за евентуално разпознаване на лицата */т. е. лице, което визуално познава заснетите лица и е съхранило в паметта си признаците на техния външен вид, би могло евентуално да ги разпознае/*, но изображенията са негодни за лицева идентификация.

Изследвайки обект №7 – 1 бр. CD-R „Verbatium“, съдържащ записи от охр. камери на бензиностанция „Шел“ в гр. Бургас, ж. к. Меден Рудник, експертът констатирал, че на записа от камера с наименование „САМ 1“, на 27.07.2017 г., от 06:16:07 ч. до 06:19:58 ч. се вижда как до една от колонките за зареждане на гориво спира жълт на цвят лек автомобил, от предната дясна врата слиза лице от мъжки пол, облечено с тъмно яке, светли къси панталони и светла шапка с козирка, а от предната лява врата слиза лице от мъжки пол, облечено с тъмна горница и долница на анцунг първото лице почиства предното панорамно стъкло на автомобила, след което се отдалечава от автомобила и излиза от обсега на камерата, а второто лице остава до автомобила, докато служител от бензиностанцията зарежда МПС с гориво. Експертът констатирал още, че на записа от камера с наименование „САМ 8“, на 27.07.2017 г., в 06:18:35 ч., се вижда как лицето, облечено с тъмно яке, светли къси панталони и светла шапка с козирка, отива до касата, оставя на плота два предмета, наподобяващи малки бутилки с минерална вода, изважда от тъмен портфейл малък тъмен предмет с правоъгълна форма, наподобяващ банкова карта, която подава на служителката на касата и тя поставя картата на постерминално устройство, посочва устройството на лицето от мъжки пол, за да въведе ПИН кода на картата, мъжът започва да натиска с лявата си ръка бутоните, след което служителката му дава касова бележка, мъжът взима бележката заедно с картата и двете бутилки с минерална вода, напуска помещението и излиза от обсега на камерата. На записа от камера с „САМ 5“, на 27.07.2017 г. в 06:20:37 ч., вещото лице установило, че жълтият на цвят лек

автомобил напуска бензиностанцията и разчел пълния регистрационен на МПС – ** **** **. При извършеното лицево-идентификационно изследване експертът установил, че поради недостатъчна резолюция на изображенията, отдалечеността и ъгъла на заснемане на камерите, извлечените изображения се определят като годни за евентуално разпознаване на лицата */т. е. лице, което визуално познава заснетите лица и е съхранило в паметта си признаците на техния външен вид, би могло евентуално да ги разпознае/*, но изображенията са негодни за лицева идентификация.

При опит да изследва обект №5 - CD-R „Sony“ със снимков материал от охранителни камери на ATM устройства с номера 50615 и 51325 на „ЦКБ“, експертът констатира, че дискът съдържа 1 бр. папка /директория/ с наименование „М. рудник 27.07.“, в която има три папки с наименования „К-ра 3“, „К-ра 8“ и „К-ра 10“, във всяка от които има по 5 бр. видеофайлове, записани в специализиран AVI формат. Експертът установил още, че видеофайловете от всяка една от трите папки не се зареждат /не стартират/. Посочил като възможна причина за това възникнала техническа неизправност при записа /при свалянето/ на видеофайловете от оригиналните файлове на компютърната видео охранителна система.

Със заключението на техническата експертиза по Протокол №301 от 21.12.2020 г. вещото лице д-р П. М. е отговорило на два допълнително поставени му от разследващия орган въпроса, свързани с идентификацията на лицето, заснето на конкретно посочени ф. к. от конкретно указан оптичен носител. При прегледа на извлечените кадри /снимки/ с номера от ф. к. 52 до ф. к. 61 от оптичен носител DVD-R „Sony“, предоставен от „Сосиете женерал Експрес Банк“ и съдържащ снимков материал от охранителни камери на ATM устройства с номера 061203 и 063909 на банката, и изготвените сравнителни образци, експертът установил, че заснетото от камерите лице от мъжки пол, облечено с тъмна горница /анцуг/ с три ленти отстриани на ръкавите и тъмна долница /анцуг/ с три светли /бели/ ленти отстриани на крачолите и бял надпис „ЕА7“ отпред на левия крачол, е със сходни общофизически и анатомични признаци на външния вид с тези на представените като сравнителен материал снимки на лицето М. И. Х.. Вещото лице изложило детайлно сравнително изследване на снимковите кадри – ф. к. 53 и ф. к. 54 и снимките от сравнителните образци за лицето М. И. Х. – ф. к. 1.4 и ф. к. 1.1., въз основа на което е направил извод за идентификация на лицето от снимките на охранителните камери с лицето от снимките – сравнителен материал на М. И. Х..

При изследването на цифровите изображения от ф. к. 119 – 132 от папка „8217“ от оптичен носител CD-R „Verbatim“, предоставен от „ПИБ“, експертът установил, че изображенията са направени от камера, монтирана на банкоматно устройство, те са с вкопирани в кадър данни за дата, часово време, част от номер на карта, извършвани действия */поставяне на карта, старт и край на трансакция, въвеждане на ПИН код и др./*, наименование на банкоматното устройство и условен номер на камерата. Според вещото лице

на изображенията е заснет силует на лице от мъжки пол, което извършва операции /въвеждане на ПИН код/ с карта с номер 410651*****6497 на банкоматното устройство с наименование FIB088217 за времето от 05:03:34 ч. до 05:07:03 ч. на 27.07.2017 г., като на нито едно от изображенията не се вижда ясно лицето, извършващо действията и изображенията са негодни за сравнително изследване и идентификация.

Въззивната инстанция, идентично с първата, се довери изцяло на обсъдените две заключения на техническата експертиза на д-р П. М.. Установените чрез тях релевантни за спора обстоятелства – времето, място, процесната дебитна карта, банкоматните и ПОС терминалните устройства, на които е използвана дебитната карта, лицето, което е боравило с дебитната карта - са изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и съответно признати от подсъдимите по реда на чл.371, т.2 от НПК.

Двете съдебни инстанции не пренебрегнаха и заключението на техническата експертиза по Протокол №45 от 22.02.1018 г., изготвено от експерта – криминалист Н. П. и неоспорено от страните. Експертът е изследвал 2 бр. оптични дискове DVD-R и 5 бр. оптични дискове CD-R, при което е установил, че дисковете съдържат множество файлове, представляващи видеозаписи от охранителни камери, както и кадри от камери, монтирани в банкоматни устройства. Установил още, че няма признаци за манипулация на записите. Според вещото лице на записите от банкомат номер AFIB8025 от банка „ПИБ“ вероятно е заснет Л. Л. Ф., но категорично заключение е невъзможно поради ниското качество на записите. Експертът изложил становище, че на записите от охранителна камера на банкомат с номер 051325 на банка „ЦКБ“ вероятно е заснет М. И. Х., но категорично становище е невъзможно поради ниското качество на записите. Приел, че на всички записи са заснети две лица, които извършват операции на АТМ устройствата, като лицата вероятно са едни и същи поради прилика във фигурата и дрехите, с които са облечени и други общи признаци. Изводите на вещото лице Н. П. относно идентификацията на лицата, извършващи операции на АТМ устройствата, не са категорични, тъй като към периода на изготвяне на заключението експертът не е разполагал със сравнителни образци на лицата М. И. Х. и Л. Л. Ф..

Въззивната инстанция, както и първата такава, цени документите, приложени като писмени доказателства по делото, които по-горе бяха подробно цитирани.

Справката за съдимост на подс. М. Х. удостоверява, че същият не е осъждан за никакви престъпления и не са му налагани наказания по Наказателния кодекс.

Справката за съдимост на подс. Л. Ф. установява, че същият е осъден по НОХД №1030/2011 г. на Районен съд – Несебър за престъпление по чл.206, ал.1 от НК и за престъпление по чл.194, ал.1 от НК, за които на основание чл.23, ал.1 от НК му е определено общо наказание лишаване от свобода за

срок от шест месеца, чието изпълнение на основание чл.66, ал.1 от НК е отложено за изпитателен срок от три години, считано от 20.12.2011 г. Този срок е изтекъл на 20.12.2014г., когато за това осъждане е настъпила реабилитация по право на основание чл.86, ал.1, т.1 от НК.

Електронната разпечатка от банковата сметка на К. С. /К. В. S./, открита в „Spare Bank 1“ в Норвегия /т.1, л.16 -17 от ДП/, установява движението по сметката за периода от 01:52 часа до 11:20 часа норвежко време на 27.07.2017 г., конкретното АТМ устройство и конкретния ПОС терминал, на които е била използвана процесната дебитна карта Visa, изтеглените или платени чрез картата суми, както и неуспешните с картата трансакции, при които не са били изразходвани суми от банковата сметка.

Писмо – отговор изх. №141628/04.12.2020г. на ЦКБ АД /т.2, л.92 от ДП/ и справка от ЦКБ /т.1, л.64 от ДП/ удостоверяват, че трансакцията с номер 93976812 за сумата 92 лева, извършена с карта с номер 410651*****6497 на 27.07.2017 г. в 06.21 часа на ПОС терминал на фирма „Медпетрол“ ООД, находящ се в гр. Бургас, ж. к. „Меден рудник“ – Шел Бургас, е постъпила в „ЦКБ“ АД през системата Visa и е обявена за измамна от картодържателя, който е информирал банката – издател на картата. Съгласно цитираното писмо трансакцията е рапортувана в системата на Visa като измамна от банката – издател на картата - „Spare Bank 1 SR Bank” в Норвегия.

Копие от разписка за покупка за сумата 92 лева /т.1, л.65 от ДП/ установява, че тази сума е платена при трансакция с номер 93976812, извършена на 27.07.2017 г., 06.21 часа, на ПОС терминал ШЕЛ Бургас Меден рудник с VISA карта № xxxx-xxxx-xxxx-6497, издадена от банка „Spare Bank 1“ на името на S./ К. В..

Писмо-отговор от 08.09.2017 г. на УниКредит Булбанк изх. №0911-16-003494/ 08.09.2017г. /т.1, л.74 от ДП/ предоставя информация за извършените на 27.07.2017 г. с банкова карта №4106510030046497 пет трансакции на четири различни АТМ устройства, обслужвани от банката, като заедно с писмото са изпратени и 2 бр. оптични носители - CD, съдържащи записи от охранителните камери на три от АТМ устройствата.

Писмо-отговор на „Експрес банк“ изх. №3113-1/26.10.2017 г. ведно със заверено копие от електронна справка /т.1, л.75 – 76 от ДП/ предоставят информация за извършените на 27.07.2017 г. трансакции с банкова карта №4106510030046497 на АТМ №061203 и АТМ №01063909, обслужвани от посочената банка.

Писмо-отговор на „Райфайзен банк“ изх. №8374/01.02.2018 г. /т.1, л.79 от ДП/ предоставя информация за извършените на 27.07.2017 г. три трансакции с банкова карта №4106510030046497 на АТМ №058009 и АТМ №058308, обслужвани от банката, като заедно с писмото е изпратено и 1 бр. CD, съдържащ записи от охранителната камера на АТМ устройство с №058009. С писмото е пояснено, че на АТМ устройство с №058308 няма монтирана камера за видеонаблюдение.

Писмо-отговор на „ПИБ“ АД изх. №20-4758/1 от 28.08.2017г. /т.1, л. 80 от ДП/ съдържа информация за извършените на 27.07.2017 г. с банкова карта №4106510030046497 десет трансакции на три различни АТМ устройства с посочени идентификационни номера, обслужвани от банката.

Писмо-отговор изх. №12043/20.08.2021г. на „Борика“ /т.3, л.2 от ДП/ предоставя справка за общо 32 броя трансакции, извършени с процесната банкова карта на 27.07.2017 г. и обработени в картовата система БОРИКА. Писмото пояснява, че информация за трансакциите, извършени с чуждестранни платежни карти на терминални устройства, оперирани от банки и доставчици на платежни услуги със собствени авторизационни центрове, не постъпва и не се съхранява в картовата система на БОРИКА, като такива банки са посочени „ОББ“, Банка „ДСК“, „Юробанк България“ и „Райфайзенбанк“.

Копие от договор за обслужване на разплащания с банкови карти на електронно терминално устройство ПОС, сключен между „ПИБ“ АД – клон Пловдив и „Ник. И.Ж.“ ЕООД, представлявано от управителя му И. Ж. Ж., /т.1, л.83-84 от ДП/, установява, че на посоченото търговско дружество е предоставено електронно терминално устройство ПОС, чрез което да се извършват разплащания с банкови карти.

Видно от справка от Търговски регистър за „Ник. И.Ж.“ ЕООД /т.1, л.85 от ДП/, посоченото търговско дружество има за свой управител и представител И. Ж. Ж., който е и едноличен собственик на капитала.

Трудов договор №003/01.07.2016 г. /т.1, л.91-92 от ДП/ установява, че същият е сключен между ЕТ „А. – О. И.“, представлявано от О. Х. И., в качеството му на работодател, и М. И. Х., в качеството на работник, като работодателят възлага, а работникът приема да изпълнява при ЕТ „А.-О. И.“ длъжността шофьор на такси за срок до 31.08.2016г.

Приемайки, че съдържащите се в делото документи са събрани и приобщени по предвидения в НПК ред, между тях не са налице противоречия, относими са към предмета на спора и доизясняват обстоятелствата от значение за разкриване на обективната истина, съдилищата им се довериха, тълкуваха ги с оглед тяхното действително съдържание и ги ползваха при извеждане на фактическите и правни изводи по висящия спор.

Двете съдебни инстанции цениха предметите, приобщени като веществени доказателства по делото – девет броя оптични носители: 2бр. CD – R – „Verbatim“; 2бр. DVD - R „Verbatim“; 2бр. CD – R – „Omega“; 1бр. CD – R – „Maxel“; 1бр. CD – R – „hp“; 1бр. DVD - R „Sony“. Всички тези веществени доказателства продължават да се пазят в делото и със съдържащата се в тях информация допринасят за изясняване на относимата към спора фактология.

Направеният от въззивния съд и изложен по-горе всеотраслен, пълен и задълбочен анализ на всички събрани по делото доказателствени източници,

който категорично подкрепя приетите за установени от двете съдебни инстанции факти и обстоятелства, налага извод за обоснованост на атакуваната осъдителна присъда, както и за доказателствена обезпеченост на самопризнанията на подсъдимите по чл.371, т.2 от НПК. Въззивната инстанция не разполага с процесуална възможност да допуска и събира допълнителни доказателства и да реши делото въз основа на друга фактическа обстановка, различна от описаната в обвинителния акт и да приема нови фактически положения, несъвместими с признатите факти, както е указано в т.8.2 от Тълкувателно решение №1 от 06.04.2009г. по т.д. №1/2008г. на ОСНК на ВКС.

Въз основа на приетата за установена и напълно изяснена фактическа обстановка първоинстанционният съд е направил законосъобразен правен извод, към който се присъединява и въззивният – подсъдимите М. Х. и Л. Ф., в съучастие, като съизвършители, с деянието си са осъществили от обективна и субективна страна престъпния състав на чл.249, ал.1 вр. чл.20, ал.2 вр. чл.26, ал.1 от НК, тъй като на 27.07.2017 г., в периода от 02.52 часа до 12.20 часа, при условията на продължавано престъпление, са използвали платежен инструмент – банкова карта /дебитна карта VISA/, с №4106510030046497, издадена от банка „Spare Bank 1 SR Bank” в Норвегия, и данни от нея – ПИН код, без съгласието на титуляра й К. Б. С. /К. В. S./, като извършили четиридесет и девет броя трансакции /теглени от АТМ и плащане чрез ПОС, подробно описани в присъдата и по-горе в решението/ с общ размер на сумата 6 911,44 лева, като деянието не съставлява по-тежко престъпление.

Несъмнено установено е по делото, че на посочената дата и в посочения времеви период всеки от подсъдимите Ф. и Х. е използвал процесната банкова дебитна карта VISA с №4106510030046497, издадена от банка „Spare Bank 1 SR Bank” в Норвегия, и данни от нея – ПИН код, без това да им е било разрешено от титуляра й К. Б. С., като са реализирали общо 49 броя отделни трансакции, от които 24 броя трансакции били успешни, изразили се в тегления на парични суми от АТМ устройства и плащания на различни ПОС терминали и така изразходили от банковата сметка на титуляра К. С. общо сумата 6 911,44 лева.

„Използването” на платежния инструмент – дебитна карта като фактическо действие се изразява в поставянето на картата в терминално устройство /банкомат/, набиране на ПИН кода на картата и тегленето на парични суми от устройството или доближаване на картата до ПОС терминално устройство или в поставяне на картата в такова устройство и плащане чрез него на посочена сума без въвеждане на ПИН кода, ако сумата не надвишава установения от банката предел, или след въвеждане на ПИН кода, ако плащаната сума надхвърля определения лимит. В казуса се е случило именно това – подс. Ф., както и подс. Х. е поставял в различни банкоматни устройства отнетата преди това от титуляра К. С. дебитна карта, издадена от банка „Spare Bank 1 SR Bank” в Норвегия с цитирания по-горе номер, въвеждал установения ПИН код и изтеглял парични суми или пък

доближавал банковата карта до ПОС терминално устройство и заплащал стойността на стока или услуга с въвеждане или без въвеждане на ПИН кода на картата. Подсъдимите осъществили успешно тези действия 24 пъти и така изразходили от банковата сметка на титуляра К. С. общо сумата 6 911,44 лева.

Верен е изводът на съда, че процесната дебитна карта представлява платежен инструмент по смисъла на чл.93, т.24 от НК, защото същата е веществено средство, позволяващо във връзка с друго средство, а именно посредством АТМ – устройство или ПОС терминално устройство и въведен ПИН – код, прехвърлянето на пари, респ. получаването им в брой.

Дефиниция на понятието „платежна карта“ се съдържа в чл. 25, ал. 1 от Наредба № 3 от 16.07.2009 г. за условията и реда за изпълнение на платежни операции и за използване на платежни инструменти / обн., ДВ, бр. 62 от 4.08.2009 г., в сила от 01.11.2009 г. и към периода на извършване на инкриминираното деяние /. Съгласно този текст „Платежната карта е вид платежен инструмент, върху който е записана информация по електронен начин и се използва многократно за идентификация на оправомощения ползвател на платежни услуги и за отдалечен достъп до платежна сметка и/или до предварително определен кредитен лимит, договорен между оправомощения ползвател на платежни услуги, на когото е издадена картата, и доставчика на платежни услуги.“. Тя е платежен инструмент, който позволява множество операции: теглене и/или внасяне на пари в брой чрез терминални устройства АТМ; плащане на стоки и услуги и получаване на пари в брой чрез терминални устройства ПОС, плащане на стоки и услуги, както и превод между сметки чрез виртуални терминални устройства ПОС, превод между платежни сметки чрез терминални устройства АТМ, плащане на услуги чрез терминални устройства АТМ, справочни и други платежни и неплатежни операции.

Правилно е заключението на съда, че ползването на процесната дебитна карта от подсъдимите се е осъществило без съгласието на титуляра й К. Б. С.. Подсъдимите са използвали дебитната карта, след като са установили фактическа власт върху нея, като е без значение начинът, по който са постигнали това и със сигурност не са имали позволенията на титуляра К. С. да ползват картата.

Законосъобразно е становището на съда, че е инкриминирано всяко неправомерно използване на чужд платежен инструмент, т. е. без съгласието на титуляра, като наказуемостта не е обвързана с прехвърляне на парични средства като условие за съставомерност на деянието. Използването на платежния инструмент може да се изрази и в други действия, например проверка за наличност по сметката. Деецът осъществява състава на престъплението и в случаите, когато само поставя платежния инструмент в банкоматното устройство, като не е необходимо в резултат на това негово действие да е получил парична сума, нито е необходимо успешно да е

заплатил чрез ПОС терминално устройство цената на стока или услуга. По различни причини – липса на средства в банковата сметка или в банковото устройство, повреда на същото и др. заявената от неправомерния ползвател сума може и да не бъде отпусната, но това не води до несъставомерност на поведението и отпадане на наказателната му отговорност.

Наред с коментираните обективни признаци на деянието, първоинстанционният съд правилно е приел, че в случая е налице и субективният елемент на разгледаното престъпление – пряк умисъл. Всички данни по делото несъмнено сочат, че подсъдимите Х. и Ф., с оглед на тяхната възраст, житейски и социален опит, физическо и психично развитие, са имали интелектуалните представи, че извършват нещо непозволено от закона, като при знание за това, че процесната дебитна карта не принадлежи на никой от двамата и е чужда, я използват без разрешението на титуляра ѝ, изтеглят пари от неговата банкова сметка или извършват разплащания с пари от неговата банкова сметка. Подсъдимите са били съвсем наясно за неправомерността на тяхното поведение. Проследените в хронология и извършени от тях действия са обективен израз на оформените в съзнанието им представи за общественонеопасния характер на деянието им и неговите последици. Във волеви аспект подсъдимите са имали желанието тези неправомерни последици да настъпят в действителност. Обобщено казано, подсъдимите са действали с пряк умисъл. С тези допълнителни съображения въззивната инстанция се присъедини към заключението на първата относно формата на вина на разгледаното престъпление.

Законосъобразно и обосновано е становището на първостепенния съд, че подсъдимите Х. и Ф. са осъществили разгледаното престъпление в съучастие, като са действали като съизвършители по смисъла на чл.20, ал.2 от НК, защото са участвали в самото изпълнение на описаното престъпление. Дватама със задружни усилия и при общност на умисъла са извършили активни действия, чрез които са реализирали заедно изпълнителното деяние – използването на чуждия платежен инструмент – процесната дебитна карта без позволенията на титуляра ѝ К. С.. Всеки един от двамата дейци активно се е включил в извършването на множеството трансакции с въпросната карта, която си предавали един на друг. Това е позволило на всеки от тях да възприеме собственото си поведение и едновременно с него действията на другия съучастник - както видовете и броя на конкретно реализираните с картата трансакции, така и размера на изтеглените от банкоматите парични суми, респективно платените чрез картата на ПОС терминални устройства цени на закупени стоки и ползвани услуги. Изложените по-горе фактически данни, безпротиворечиво установени в хода на разследването и признати от подсъдимите по реда на чл.371, т.2 от НПК, налагат категоричния извод, че у подсъдимите е имало общност на умисъла, защото всеки от тях е съзнавал, че действа съвместно с другия при осъществяването на действия с чуждата банкова карта, без да е имал съгласието на титуляра ѝ.

Въззивната инстанция се присъедини към правилното решение на

контролираната такава, според което всичките 49 деяния, описани по-горе и в присъдата, притежават всички изискуеми от закона характеристики за квалифицирането им като едно единно продължавано престъпление по смисъла на чл.26, ал.1 от НК. Това е така, защото за един сравнително кратък период от време – на 27.07.2017г., от 02.52 часа до 12.20 часа, т. е. за по-малко от 10 часа, при една и съща обстановка, със съзнание за липса на съгласие от титуляра на процесната дебитна карта, подсъдимите са изтеглили от АТМ - устройства и са заплатили при използването ѝ на ПОС терминални устройства процесните парични суми, като поотделно са осъществили състава на едно и също престъпление – това по чл.249, ал.1 от НК и всяко следващо деяние се явява от обективна и субективна страна продължение на предшестващите.

Водим от всичко по-горе изложено, въззивният съд намери, че атакуваната присъда е правилна и законосъобразна. Същата е постановена в пълно съответствие с разпоредбите на чл.249, ал.1, чл.11, ал.2, предл.1, чл.20, ал.2 и чл.26, ал.1 от НК. Изпълнени са предписанията на тези законови норми за ангажиране наказателната отговорност на подсъдимите за разгледаното престъпление с цитираната правна характеристика и липсват предпоставките, визирани в чл.304 от НПК, за оправдаването им.

Въззивната инстанция обсъди внимателно оплакването за несправедливост на присъдата, още повече, че в жалбите и в хода на съдебните прения във въззивното производство упълномощените защитници акцентират именно на този недостатък на съдебния акт и молят за намаляване на наложените наказания. Апелативният съд намери, че наложените наказания лишаване от свобода за срок от една година и шест месеца, постановени в условията на съкратено съдебно следствие, не са явно несправедливи.

Доколкото индивидуализацията на наказанието е основен принцип при налагането му, то съдът е длъжен да го съобрази с индивидуалните особености на конкретния случай. Обстоятелствата, които следва да бъдат взети предвид са тези, които определят конкретната тежест на извършеното престъпление и характеризират личността на дееца. Те обуславят по-голяма или по-малка степен на обществена опасност на извършеното, както и необходимостта от повече или по-малко интензивно въздействие на наказателна репресия върху извършителя с оглед постигане целите на специалната и генералната превенции. Важно е също във връзка с определянето на наказанието да се посочи установеното в съдебната практика принципно разбиране, че при индивидуализацията на наказанието не може да се прилага механичен, формален подход при преценката на смекчаващите и отегчаващите обстоятелства, тъй като не става въпрос за математически величини, а за различни фактически констатации, които следва да бъдат съотнесени към конкретната степен на обществена опасност на деянието и дееца.

Съобразявайки горните принципни положения, въззивният съд прие, че в случая при индивидуализацията на наказанията лишаване от свобода първата инстанция е съблюдала приложимата за казуса разпореда на чл.249, ал.1 от НК, нормите на чл.36 и чл.54 от НК, както и тази на чл.58а от НК, към която препраща чл.373, ал.2 от НПК. Съгласно последния цитиран законов текст, обосновано приемайки, че спрямо подсъдимите не са налице нито многобройни, нито изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства, които да изискват налагане на наказания в хипотезата на чл.58а ал.4 вр. чл.55 от НК, първоинстанционният съд правилно е определил наказания при условията на чл.58а, ал.1 от НК. Налице са обаче самопризнания на подсъдимите относно обстоятелствата, изложени в обвинителния акт, които се подкрепят от доказателствата, събрани в досъдебното производство. Поради това и в съответствие с изискванията на чл.58а, ал.1 от НК вр. чл.373 ал.2 от НПК, съдът законосъобразно е определил на извършителите за деянието наказание лишаване от свобода, каквото е предвидено в приложимия за казуса законов текст на чл.249, ал.1 от НК – в параметрите от две до осем години.

Коментирайки наложените наказания и отчитайки пропуска на първата инстанция да определи степента на обществена опасност на разгледаното престъпление и на извършителите, въззивният съд прие, че степента на обществена опасност на престъплението е висока. За да направи този извод, отчете сравнително краткото време на извършване на престъплението / за по-малко от десет часа /, големия брой на осъществените деяния /общо 49 трансакции/, включени в състава на това продължавано престъпление, общия размер на изразходваните / изтеглени и платени / суми от банковата сметка на пострадалия посредством процесната дебитна карта – 6 911,44 лева, надвишаващ 15 минимални работни заплати /460 лева/ за страната към инкриминираната дата. Прецени, че степента на обществена опасност на подсъдимите също е сравнително висока предвид проявената от тях престъпна упоритост при осъществяване на престъплението и причините, наложили прекратяване на престъпната им дейтелност – блокиране на процесната дебитна карта от банката – издател, т. е. неправомерното ползване на чуждата дебитна карта е било преустановено не по волята на подсъдимите, а поради намеса на въпросната банка, като в противен случай подсъдимите биха продължили да използват чуждата карта и да теглят чрез нея пари от банкомат или да извършват чрез нея разплащания на ПОС терминални устройства, причинявайки по-големи вреди на титуляра.

Обсъждайки наказанията на подсъдимите, въззивната инстанция взе предвид подбудите и причините за извършване на престъплението, състоящи се в ниската обща и правна култура на подсъдимите, в слабите им морално - волеви задръжки и стремежа им да се обогатят по бърз и лесен начин.

Анализирайки обстоятелствата, значими за размера на наказанието, първоинстанционният съд обосновано е приел превес на смекчаващите вината обстоятелства. Правилно е съобразил като смекчаващи отговорността

фактори трудовата и семейна ангажираност на подсъдимите, чистото им съдебно минало / за подс. Ф. е настъпила реабилитация по право на основание чл.86, ал.1, т.1 от НК за предходното му осъждане /, както и изразеното от тях съжаление за стореното.

Правилно съдът не е отчел като смекчаващо отговорността обстоятелство направените от подсъдимите Х. и Ф. волеизявления по реда на чл.372, ал.1 вр. чл.371, т.2 от НПК, с които те признали фактите по обвинителния акт, тъй като тези самопризнания са били преценени и съобразени като необходимо условие за прилагане на особената процедура на съкратено съдебно следствие по чл.371, т.2 от НПК. Повторното отчитане на самопризнанията като смекчаващо обстоятелство, изискващо по-леко наказание, е недопустимо, защото това противоречи на принципите за справедливост и съответност между наказание и престъпление по чл.35, ал.3 от НК. Нещо повече, въззивната инстанция намира, че направените от подсъдимите пред съда признания са съвсем формални и изказани с единствената цел да постигнат налагане на занижени наказания и в никакъв случай не представляват израз на собствена негативна оценка на поведението им и на искрено разкаяние за извършеното.

Не следва да се цени като смекчаващо вината обстоятелство твърдяното от защитника на подс. Х. съдействие за разкриване на обективната истина. Вярно е, че съдебната практика приема, че ако самопризнанието е спомогнало своевременно и съществено за разкриване на престъпното посегателство още на досъдебното производство, това признание може да се третира като смекчаващо обстоятелство и да обоснове допълнително занижаване на наказанието. В настоящия случай обаче това не е така. Видно от материалите на досъдебното производство и най-вече от протоколите за разпит на обвиняемите - на обв. Ф. от 05.05.2023 г. /т.3, л.74 от ДП/ и на обв. Х. от 20.07.2023 г. /т.3, л.99 от ДП/ се установява, че те са отказали да дадат обяснения. Депозирали са показания в качеството им на свидетели – Л. Ф. на 29.06.2018 г., М. Х. на 10.07.2018 г., т. е. близо една година след извършване на деянията, като са съобщили твърдения, с които отрекли престъпната си дейтелност. През изминалия едногодишен период са били разпитани свидетелите К. С., О. И. и И. Ж., събрани били необходимите банкови и други документи, изготвено било заключение на техническа експертиза, които процесуално-следствени действия са допринесли своевременно за разкриване на обективната истина по делото, при това в много по-голяма степен от показанията на свидетелите Х. и Ф.. На своите разпити свидетелите Х. и Ф. не са отрекли ползването на чуждата банкова карта, но заявили, че същата им била предоставена за ползване от лице с име Н., която дала картата заедно с ПИН кода на подс. Ф., за да плати зареденото в таксиметровия автомобил гориво на бензиностанция Шел“ в ж. к. „Меден Рудник“, като след това картата била върната на въпросната Н.. Очевиден е стремежът на свидетелите Х. и Ф., понастоящем подсъдими, да изказват твърдения, с които да облекчат наказателноправното си положение, като прехвърлят вината за

неправомерното ползване на процесната карта на трето лице, което не могли да индивидуализират и на което възложили отговорността за предоставянето на картата и на ПИН кода и за дадената им възможност да използват картата. При тези несъмнени данни, не може да се приеме, че самопризнанията на подсъдимите своевременно и съществено са спомогнали за разкриване на престъплението на досъдебното производство, поради което те не налагат занижаване на наказателната репресия.

В обхвата на смекчаващите вината обстоятелства съдът правилно е включил и продължителния период от време, изминал от извършване на престъплението и до постановяване на осъдителния съдебен акт – шест години и пет месеца, при това по дело, което не се отличава с фактическа и правна сложност, макар и подсъдимите да са допринесли в известна степен за неразумния срок на производството със собственото си процесуално поведение, пребивавайки на неизвестен адрес извън пределите на Република България, което дало основание за многократно спиране и възобновяване на досъдебното производство, респективно за забавеното му приключване.

Неправилно първата инстанция е отчела като отегчаващо вината обстоятелство високата степен на обществена опасност на престъплението, тъй като съгласно чл.54, ал.1 от НК степента на обществена опасност на деянието е отделно и самостоятелно основание, което съдът цени при определяне на индивидуалното наказание наред с отегчаващите и смекчаващите вината обстоятелства, а двукратно ѝ отчитане е недопустимо. Аналогичен извод следва да се направи и досежно проявената от подсъдимите престъпна упоритост, която съдът неправилно ценил като отегчаващо вината обстоятелство. Проявената от подсъдимите престъпна упоритост при реализиране на деянието се отнася до тяхната степен на обществена опасност като дейци, като я характеризира като висока, а повторното ѝ оценяване в посока налагане на по-тежко наказание е незаконосъобразно.

В кръга на отегчаващите вината обстоятелства, обуславящи завишаване на наложените наказания, не следва да се съобразяват факти, свързани с процесуалното поведение на обвиняемия/ подсъдимия, каквито са непризнаването на вината, недаването на достоверни обяснения или отказа да даде обяснения по обвинението, тъй като това е недопустимо. Конкретното поведение на обвиняемия/ подсъдимия в хода на наказателното производство е израз на правото му на защита, гарантирано от процесуалния закон. Затова и отказите на обвиняемите Ф. и Х. да дадат обяснения по обвинението не могат да се интерпретират в тяхна вреда и да утежняват наказателноправното им положение.

Неоснователен е доводът на защитника на подс. Ф., че голямата продължителност на водения наказателен процес и неговото забавяне, за които подсъдимият няма вина, следва да се приемат като изключително смекчаващо вината обстоятелство при индивидуализацията на наказанието.

Вярно е, че прекомерната продължителност на наказателното производство и приключването му в неразумен срок съгласно практиката на ЕСПЧ по приложението на чл.6 § 1 от ЕКПЧОС предполага необходимост от приложението на ефективен компенсаторен механизъм за поправянето на нарушението, каквато мярка е възможността наказанието на подсъдимото лице да бъде намалено. За начина и вида на компенсацията, чрез намаляване размера на наказанията, както практиката на ЕСПЧ, така и трайната съдебна практика на върховната съдебна инстанция е последователна и еднопосочна. При всички случаи констатацията за допуснато нарушение на правото на разглеждане на делото в разумен срок се преценява като смекчаващо обстоятелство със съответната тежест и значение в зависимост от конкретния срок на забавата и причините за допускането ѝ. При прилагане на механизма за компенсация, изводим от решението по делото „Д. и Хамънов срещу България”, достатъчно е да се извърши намаляване на наказанието, което се следва за осъщественото престъпление, като това намаляване се прави по преценка на съда, при липса на задължение намаляването на санкцията да бъде реализирано при предварително определени параметри. Механизмът за компенсация по цитираното дело на ЕСПЧ не налага на националните съдилища императивно да намаляват наказанията на подсъдимите като компенсация за неразумно дълъг срок на наказателното производство, а изисква излагане на мотивирано становище от решаващите съдебни инстанции за наличието или липсата на предпоставки за определяне на такава компенсация, съобразено с обществения интерес и засегнатите права на обвиняемото /подсъдимото лице в случай на неоправдано забавяне на процеса. Самият компенсаторен механизъм не представлява самостоятелно основание за определяне на наказание под най-ниския предел на предвидената в българския наказателен закон санкция. В случая продължителността на наказателното производство от шест години и пет месеца, макар и да е значителна, не следва да се цени като прекомерна и не придобива изключителен характер, обосноваващ приложението на чл.55 от НК. Наред с това, следва да се подчертае, че самото привличане на подсъдимите Ф. и Х. като обвиняеми е станало значително по-късно – за обв. Ф. на 05.05.2023 г. /т.3, л.67 - 73 от ДП/ и за обв. Х. на 20.07.2023 г. /т.3, л.92 – 99 от ДП/, от които дати те са започнали да търпят ограниченията и неблагоприятните последици, произтичащи от това процесуално качество, поради което и преценката дали продължителността на наказателното производство съответства на изискванията на ЕКПЧОС следва да се извършва съобразно посочените дати. Освен това, предвид спецификата и тежестта на конкретното деяние, най-лекото предвидено в приложимия закон наказание от две години лишаване от свобода, не се явява несъразмерно тежко на извършеното. Отчитайки ниската степен на засягане на правата на подсъдимите Ф. и Х. поради особено краткия период на процесуалното им качество на обвиняеми и подсъдими /по-малко от една година/ и липсата на взета спрямо тях мярка за неотклонение, въззивният съд заключи, че

индивидуализацията на наказанията на подсъдимите не следва да се осъществи при снизходителните предписания на чл.55, ал.1, т.1 от НК. Отсъстват кумулативните предпоставки на тази разпоредба, обуславящи налагане на наказание под фиксирания в закона минимален размер. При съобразяване на възприетия от ЕСПЧ механизъм за компенсация и при неговото правилно приложение в случая съвкупната преценка на относимите към наказателната отговорност на подсъдимите обстоятелства изисква за извършеното престъпление да се определи наказание лишаване от свобода в съгласие с чл.54 от НК в размер, който да гравитира към минималния предвиден в чл.249, ал.1 от НК, а именно две години и три месеца лишаване от свобода.

В съответствие с изискванията на чл.21 ал.1 от НК, регламентиращ наказването на съучастниците, при индивидуализацията на наказанията на всеки от двамата подсъдими първостепенният съд правилно е отчел еднаквата степен на участие на подсъдимите Ф. и Х. в осъществяване на общото деяние поради това, че в повечето случаи подс. Ф. е боравил с процесната дебитна карта и е реализирал с нея по-голям брой трансакции в сравнение с подс. Х., който обаче е управлявал процесния таксиметров автомобил, благодарение на който бързо са се предвиждали от едно до друго населено място, от един до друг банкомат, от един до друг търговски обект, от едно до друго ПОС терминално устройство, което обстоятелство им е осигурило обективната възможност да осъществят за кратко време по-голям брой успешни трансакции с процесния платежен инструмент.

Изчерпателно изброявайки и коментирайки всички налични смекчаващи отговорността обстоятелства, въззивната инстанция се присъедини към разбирането на първата, че същите не са многобройни по смисъла на чл.55 от НК и съобразно константната съдебна практика по неговото прилагане, нито някое от тях е изключително по своя характер, поради което те не обуславят в случая налагане на наказание съгласно изискванията на чл.58а, ал.4 от НК, препращащ към чл.55 от НК, ако последният е по-благоприятен за дееца в сравнение с чл.58а, ал.1 от НК. Извършеното от подсъдимите престъпление не изисква налагане на наказание, което да е по-ниско от една година и четири месеца лишаване от свобода за престъплението по чл.249, ал.1 от НК, какъвто размер би се постигнал в хипотезата на определяне на санкцията при условията на чл.58а, ал.4 вр. чл.55, ал.1, т.1 от НК. Подобно наказание ще бъде несъразмерно леко, несъответно на индивидуализиращите вината обстоятелства, неефективно за постигане целите на санкцията по чл.36 от НК и поради това ще се окаже несправедливо, а налагането му ще бъде израз на необоснована снизходителност към подсъдимите като автори на тежко умишлено престъпление. По тези съображения въззивният състав намери за правилно решението на първоинстанционния съд за определяне на наказанието лишаване от свобода според предписанията на чл.54 и чл.58а, ал.1 от НК.

Водим от гореизложеното настоящият въззивен състав прие, че първата

инстанция е съобщила принципите за законоустановеност и индивидуализация на санкцията, отчетла е всички налични по делото факти, значими за наказанието, включително еднаквата степен на участие на двамата извършители в осъществяване на общото престъпление, и съблюдавайки целите на специалната и генералната превенция, правилно е преценила, че за разгледаното престъпление на всеки от подсъдимите следва да се наложи наказание лишаване от свобода при съществен превес на смекчаващите вината обстоятелства, в размер, който се доближава до минималния предвиден в приложимата норма на чл.249, ал.1 от НК, а именно две години и три месеца лишаване от свобода. Липсата на отегчаващи вината обстоятелства не задължава съда да наложи наказание в минималния предвиден в закона размер.

В съответствие със задължителните изисквания на чл.58а, ал.1 от НК и математически правилно окръжният съд е намалил определеното наказание лишаване от свобода с една трета, като след редукцията е наложил на всеки от подсъдимите наказание от една година и шест месеца лишаване от свобода. Този метод за определяне на наказанието лишаване от свобода в случая се налага поради разглеждане на спора по особената процедура на съкратеното съдебно следствие, регламентирана в Глава 27 от НПК и по-конкретно по реда на чл.371, т.2 от НПК. А в такава хипотеза, ако самопризнанието на подсъдимия се подкрепя от доказателствата на досъдебното производство и съдът постанови осъдителна присъда, по повод определяне на наказанието текстът на чл.373, ал.2 от НПК изрично препраща към чл.58а от НК. С оглед на това, въззивният състав прие, че наложените наказания лишаване от свобода с посочения по-горе размер са правилно определени, съответни са на регламентите на цитираните законови норми и не са явно несправедливи. Те ще способстват за поправителното въздействие спрямо подсъдимите и ще ограничат максимално вероятността в бъдеще да извършат други противообществени прояви.

Проверявайки справедливостта на атакуваната присъда по повод изричния довод на защитниците в тази насока, въззивната инстанция обсъди наложеното на всеки от подсъдимите наказание глоба в размер на по 3000 лева за престъплението по чл.249, ал.1 от НК и установи, че в тази му част съдебният акт е законосъобразен и справедлив. Приложимата за казуса разпоредба на чл.249, ал.1 от НК регламентира като кумулативно наказание наред с лишаването от свобода и глоба до двойния размер на получената сума. В съответствие с тази правна норма първостепенният съд е наложил на подсъдимите за посоченото престъпление и наказание глоба от 3000 лева, която е значително, повече от четири и половина пъти по-ниска от максималния възможен размер в случая – 13 822,88 лева. Размерът на така наложените наказания глоба е съобразен със степента на обществена опасност на конкретното престъпление и на неговите автори, със смекчаващите вината обстоятелства, коментирани по-горе, с имущественото положение на подсъдимите, поради което са справедливи. Предвид на това, въззивният съд

счита, че не следва да коригира размерите на въпросните глоби, нито да отменя тяхното постановяване, което в случая е задължително, предвид определянето на основното наказание лишаване от свобода при условията на чл.54 и чл.58а, ал.1 от НК, а не в хипотезата на чл.58а, ал.4 вр. чл.55, ал.1, т.1 от НК, позволяваща преценка на съда по чл.55, ал.3 от НК за неналагане на по-лекото предвидено наказание.

В заключение и като намери наложените наказания за правилно определени, за съобразени с целите на специалната и генералната превенция и за справедливи, въззивната инстанция прие, че не са налице предпоставките на чл.337, ал.1, т.1 от НПК за изменяване на проверяваната присъда чрез занижаване на техните размери.

Въззивната инстанция се съгласи със становището на първата, че институтът на условното осъждане ще може да се приложи успешно спрямо подсъдимите Х. и Ф.. Закономъобразен е изводът, че в случая са налице абсолютно задължителните условия на чл. 66, ал.1 от НК за отлагане изпълнението на наложеното наказание – то е лишаване от свобода за срок по-малък от три години, подс. Х. досега не е осъждан с влязла в сила присъда за никакви престъпления и не са му били налагани наказания по НК, включително и лишаване от свобода, а подс. Ф. е реабилитиран по право. Едновременно с това, сегашната възраст на всеки подсъдимите Х. и Ф., първият на 43 години, вторият на 38 години, предполага достатъчно житейски опит, който в съвкупност с постоянната им трудова заетост, семейна ангажираност и липсата на противообществени прояви, са достатъчни, за да се направи положителен извод за резултатно прилагане на условното осъждане спрямо тях. Правилна е преценката на съда, че за постигане целите на специалната и генералната превенция и преди всичко за поправянето и превъзпитанието на подсъдимите, които имат утвърдени навици да полагат общественополезен труд и последователна отговорност към семействата си, не е наложително да търпят ефективно наложеното им наказание лишаване от свобода, като бъдат изолирани от обществото и откъснати от нормалната среда, в която живеят и работят и бъдат поставени при ограниченията на пенитенциарно заведение, за да се поправят. Установените им черти на трудолюбиви хора, на личности с утвърдено правомерно поведение и положителен социален облик указват, че тяхното поправяне и превъзпитание може да се постигне и при запазване на обичайното им място в обществото. Отчитайки положителните персонални характеристики на подсъдимите Х. и Ф., сочещи убедително на възможност да се превъзпитат и докато са на свобода, въззивният съд се солидаризира с разбирането на първоинстанционния, че в случая постигането на целите на санкцията по чл.36 от НК може да се обезпечи с отлагане изтърпяването на определените наказания лишаване от свобода. С изложените допълнителни съображения въззивният съд се присъедини към направеното от първоинстанционния заключение за липса на необходимост от ефективно изтърпяване на наложените на подсъдимите Х. и Ф. наказания лишаване от

свобода. И чрез условното осъждане спрямо тях ще се въздейства ефикасно и може обосновано да се очаква положителен резултат на поправяне и превъзпитание от наказателната репресия. Съзнанието им за наложено наказание лишаване от свобода и възможността от привеждане на същото в изпълнение в продължение на години гарантират трайността на въздържанието им от извършването на друга престъпна проява.

В пълно съответствие с нормата на чл.66, ал.1 от НК съдът е отложил изтърпяването на обсъдените наказания лишаване от свобода за изпитателен срок от четири години, който се оказва съобразен с размера на определените наказания, с позитивната характеристика на подсъдимите, с очакванията за тяхното успешно поправяне, без ефективно изтърпяване на наказанието, както и с константната съдебна практика в тази насока. Характеристичните данни за всеки от подсъдимите Х. и Ф. ги определят като положителни личности, трудово и семейно ангажирани, без данни за други висящи срещу тях наказателни дела, като в съвкупност обосновават заключението, че посоченият размер на изпитателния срок е напълно достатъчен за преоценка на поведението на подсъдимите и за успешното им поправяне и превъзпитание.

Съблюдавайки нормата на чл.189, ал.3 от НПК, първостепенният съд правилно е осъдил признатите за виновни в извършване на разгледаното престъпление подсъдими М. Х. и Л. Ф. да заплатят в полза на държавата по сметка на ОД на МВР – Бургас общо сумата 1063,24 лева и по сметка на Окръжен съд - Бургас общо сумата 67,50 лева, представляващи направени разноски по дело.

Изпълнявайки задължението си по чл.314, ал.1 от НПК, въззивната инстанция провери изцяло атакувания съдебен акт и установи, че липсват пороците, визирани в чл.335 от НПК, които да са били допуснати по делото от първоинстанционния съд или от органите на досъдебното производство и които да съставляват основания за отмяна на обжалваната присъда и връщане на делото за ново разглеждане.

Мотивиран от всичко по-горе изложено, въззивният съд направи извода, че първоинстанционната присъда е законосъобразна, обоснована и справедлива, постановена е при липса на процесуални нарушения, поради което отсъстват такива недостатъци, регламентирани в НПК, които да изискват отменяване или изменяване на съдебния акт. С оглед на това и на основание чл.338 от НПК, атакуваната присъда следва да се потвърди изцяло.

Ръководен от изложените съображения, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда №68 от 19.12.2023 год. по НОХД №1118/2023г. на Бургаския окръжен съд.

Решението подлежи на касационно обжалване и протестиране пред ВКС на Република България в петнадесетдневен срок от съобщаването на страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____